

talt sige de københavnske Skatteydere. Det er en Sum af 110,000 Kr. om Aaret, og det er en saadan Lov, man her foreslaar forlænget for 5 Aar, fordi man endnu ikke har kunnet komme til en virkelig grundig Reform af Forholdet mellem Stat og Kirke.

Man har jo tidligere haft saadanne Kirkeligningslove. Ærede Medlemmer erindre, at under Højre i Aaret 1888 gennemførtes der en Kirkeligningslov af den daværende Kultusminister Scavenius. Denne gjaldt i 9 Aar, fra 1888 til 1896. I disse 9 Aar, da den Kirkeligning var i Gang, blev der dog kun paalignet Københavns Skatteborgere, de københavnske Sognemenigheder 454,331 Kr. Af disse Penge gik tilmed omtrent Halvdelen til en Hovedstandsættelse af en stor, monumental Kirke her i København, og en væsentlig Del af Resten gik til at betale Gæld for en 4—5 nybyggede Kirker. Ærede Medlemmer ville se, hvor forholdsvis lidt der altsaa anvendtes til ordinær Vedligeholdelse og Drift af de københavnske Kirker. Altsaa, Summen udgjorde i de 9 Aar, den daværende Kirkeligningslov bestod, ca. 50,000 Kr. om Aaret. Det var under Højre. Nu i de 6 Aar under Venstre er Summen stegen til 110,000 Kr. om Aaret. De ville se, at det er mere end en Fordobling. Det er ikke noget Systemskifte; er det det, er det i alt Fald i den gale Retning.

Og maa jeg i denne Sammenhæng sige, at det er ikke den eneste Kirkebeskatning her i København, som er bleven stærkt forøget under Venstre. Det samme gælder de saakaldte Præste-, Degne- og Klokkerpenge. Ærede Medlemmer erindre sikkert, at man fra vor Side gjorde stærk Modstand mod et Lovforslag om en tilsyneladende lille Forandring deraf, der var fremme her i Tinget i Foraaret 1904. Det blev den Gang meget udførlig paavist fra vor Side, at det i Virkeligheden betød en betydelig Forhøjelse af denne Kirkebeskatning. Tallene vise, at vi havde Ret, og at Ministeriet havde Uret, naar det den Gang sagde, at det var en lille Lejlighedslov, der intet betød. I de 3 Aar fra 1901—03, da den gamle Ordning med Hensyn til Præste-, Degne- og Klokkerpengene bestod, udgjorde disse 369,000 Kr. Men i de 3 Aar 1904—06, efter at det regerende Venstre havde faaet vedtaget denne, som man sagde, ganske lille og ubetydelige Forandring, ere Præste-, Degne- og Klokkerpengene voksede til 716,000 Kr., altsaa igen en Fordobling. Medens de før Loven

kun vare 123,000 Kr. aarlig, udgøre de nu efter Loven af 1904 238,000 Kr. aarlig. Regne vi de to Kirkebeskatningslove sammen, nemlig Kirkeligningslovene og Loven om Præste-, Degne- og Klokkerpenge, vil man se, at der tidligere, da Højre var ved Magten, paalignedes de københavnske Borgere en aarlig Sum af 173,000 Kr. dels til Kirkernes Drift og ordinære Vedligeholdelse, dels til Præsters, Klokkeres og Degnes Lønning, medens der nu, efter at Venstre er kommet til Magten, til de samme Formaal paalignes de københavnske Skatteydere en Sum af 348,000 Kr. Det er den Fornøjelse, københavnske Skatteydere i kirkelig Henseende have faaet af Systemskiftet, at en Skat, der tidligere paahvilede os med 173,000 Kr., er bleven mere end fordoblet, er vokset til 348,000 Kr.

Man vil altsaa se, at det foreliggende Forslag er ikke et ligegyldigt, et betydningsløst Forslag; det er et Forslag, der drejer sig om mange Hundrede Tusinde Kroner. Men ved Siden af, at dette Lovforslag har saa meget stor økonomisk Betydning for københavnske Skatteborgere, er det efter min Mening et Forslag, der er uheldigt i sine Virkninger og uretfærdigt i sine Grundsætninger. Det er uheldigt i sine Virkninger, thi det kan ikke nægtes, at denne Maade at ligne Bidragene til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift paa, svækker en sund Sparsommelighed. Den ærede Ordfører for Flertallet (Jensen-Sønderup) mente, at denne Maade: at ligne det under eet paa hele København, paa alle københavnske Sognemenigheder, var heldigere, end om man skulde falde tilbage paa den gamle Ordning efter Ordene i Christian Vs Lov, nemlig at hver enkelt Sognemenighed afholder Udgifterne til sine Kirker. Jeg tror ikke, dette vilde være uheldigt. Jeg tror netop, at saa længe vi overhovedet staa paa folkekirkelig Grund; er den gamle Ordning efter Chr. Vs danske Lov: at hver Menighed sørger for sine Kirker, i alle Henseender den sundeste Ordning. Det er ogsaa den, der fremmer den største Sparsommelighed. Thi naar en Kirke ikke kan klare sig, og Sognemenigheden saa kommer og siger — som den kan efter denne Lov, som nu paa ny skal forlænges i 5 Aar —, at den ikke kan klare sig, saa er der jo andre Menigheder i Byen, der kunne komme den til Hjælp, og saa vil det absolut bidrage til at hindre en god og sund Sparsommelighed. De Tal, jeg før anførte, og som godtgøre, at Kirkeskatten er stegen ganske betydeligt,